

Cattleya aclandiae

Bert Van Zuylen

Verspreiding:
Brazilië

Beschrijving:

De planten van Lady Ackland's *Cattleya* zijn maar heel klein. Ze groeien met slanke stammen van 7,5 tot 20 cm hoogte, afhankelijk van de hoeveelheid licht en ze krijgen 2 of 3 afgeronde en vlezige bladeren die vaak rood gespikkeld zijn. De bladeren zijn tussen 5 en 7,5 cm lang. De bloemstengel draagt 1 of 2 bloemen en verschijnt zonder spat. De bloemen zijn tussen 7,5 en 10 cm in doorsnee, olijfgroen van kleur en donkerpaars gevlekt of gespikkeld. De lip is magenta-rood tot donkerpaars, is getekend met donkerdere nerven en heeft witgerande zijlobben, die naar boven krullen, maar die de zuil niet omsluiten. De zichtbare zuil is breed en donkerpaars aan de bovenkant en ligt dicht tegen de lip gedrukt. De bloemen geuren zwaar en kunnen vanaf april tot juli bloeien, als de planten ouder worden.

Deze planten groeien goed in mandjes, op kurk of op blokken varenwortel vlakbij het glas. De dikke wortels, die zich vast op hun ondergrond hechten, houden ervan om blootgesteld in de omgeving te groeien. Ze verlangen veel licht, een vochtige atmosfeer en overvloedig water tijdens de groeiperiode, maar drogere condities tijdens de rust. Volgens oudere literatuur, is het niet ongewoon dat de planten 2 keer per jaar nieuwe scheuten geven en ook 2 keer per jaar bloeien: een keer in de lente en nog een keer in de herfst. Maar volgens Hamilton's gegevens bloeien de meeste planten maar een keer per jaar met een piek in mei. (Mr. Withner bedoelt hier de gegevens uit het boekje "When does it flower?" van Robert Hamilton uit 1986, waarin de bloeiperiodes van 7100 soorten staan opgetekend.)

De plant groeit oorspronkelijk in de provincie Bahia in Brazilië, meestal vlak bij de oceaan. De planten groeien op kleine bomen, verspreid over dorre, hete, lichte vlaktes waarover vochtrijke oceaandwaden waaien.

De specie is opgedragen, door Dr. Lindley, aan Lady Ackland uit Killerton, Engeland. In de kassen van haar man werd de soort in 1839 geïntroduceerd. Ze bloeiden het jaar daarop.

Er zijn verschillende variëteiten beschreven, meestal vernoemd naar het vlekkenpatroon, soms ook naar de "alba" basiskleur die naast het olijfgroen voorkomt. "Blauwe" vormen zijn ook bekend met mauve i.p.v. de gebruikelijke magenta-rode lip. De meeste van de lang geleden benoemde vormen worden niet langer gekweekt, maar oude afbeeldingen en beschrijvingen geven een goed idee over het aanbod in de variatie van de bloemen van deze soort.

Tegenwoordig worden de grootbloemige, felgekleurde klonen veel gevraagd, zelfs ondanks het feit dat ze meestal niet meer dan een enkele bloem dragen. Ze zijn ook veel gevraagd als ouders voor nieuwe miniaturhybriden die krachtige, tolerante nakomelingen produceren en met lang mooi blijvende bloemen met donkere kleuren en interessante vlekpatronen bloeien. Als U de kunst van het kweken van deze kleine maar fascinerende soort onder de knie hebt, zou U zich kunnen specialiseren in haar hybriden.

